

Wojciech Rost

Wydział Prawa i Administracji
Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
e-mail: wojciech.rost@amu.edu.pl

Re-use: czy re-wolucje? Ograniczenia podmiotowe i przedmiotowe w nowej regulacji

STRESZCZENIE

Rośnie znaczenie informacji, a także rola zasobów cyfrowych. Informacja sektora publicznego stanowi istotny element dla produktów i usług związanych z zasobami cyfrowymi, pozwalając przedsiębiorcom na wykorzystywanie swojego potencjału. Na gruncie europejskim kwestię tę reguluje Dyrektywa 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, znowelizowana w 2013 r. W polskim systemie prawnym została ona wdrożona początkowo w ustawie o dostępie do informacji publicznej, a następnie w ustawie o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego. Zasadniczą zmianą wobec poprzedniej regulacji jest poszerzenie zakresu podmiotowego o biblioteki, muzea i archiwa. Zmian jednak jest więcej, w tym zwłaszcza pojęcie informacji sektora publicznego, odmienne od informacji publicznej. Odmienny jest również zakres podmiotowy, który obejmuje obecnie m.in. biblioteki, muzea i archiwa, biblioteki naukowe czy Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej. Stosowanie ustawy ograniczono do informacji dotyczących depozytów (w pewnych okolicznościach), będących w posiadaniu muzeów, bibliotek lub archiwów ze względu na prawa autorskie, jak również prawa autorskie i prawa pokrewne oraz, wbrew dosłowemu brzmieniu dyrektywy, prawa własności przemysłowej należące do podmiotów innych niż podmioty zobowiązane. Niestety, aktualne pozostają dotychczasowe kontrowersje dotyczące ponownego wykorzystywania informacji publicznej, zaś nowa ustawa dodaje nowe wątpliwości.

SŁOWA KLUCZOWE

informacja sektora publicznego, ponowne wykorzystywanie, informacja publiczna, dane publiczne

1. Znaczenie *re-use*

W obecnym czasie we wszystkich dziedzinach życia społecznego nieustannie rośnie znaczenie informacji. Jak podkreśliła Organizacja Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (ang. OECD) już w 1996 r.¹, gospodarki krajów członkowskich OECD w coraz większym stopniu oparte są na wiedzy i informacji. W literaturze przedmiotu podkreśla się także znacze-

1 *The knowledge-based economy*, www.oecd.org/sti/sci-tech/1913021.pdf (dostęp 17.03.2016).

nie Banku Światowego, który odnosi się do problematyki „szeroko rozumianej gospodarki opartej na wiedzy” i wskazuje warunki rozwoju tej gospodarki, do których są zaliczane w szczególności: środowisko instytucjonalne i gospodarcze umożliwiające swobodny przepływ wiedzy, inwestycje w technologie informatyczne i komunikacyjne, mające zachęcać do rozwijania przedsiębiorczości; ponadto wykształcona ludność, umiejętnie tworząca i wykorzystująca wiedzę, dynamiczna struktura informacyjna, ułatwiająca efektywne komunikację oraz rozpowszechnianie i przetwarzanie informacji; nadto sieć ośrodków badawczych i tym podobnych jednostek². Znaczenie wiedzy i informacji dostrzegła wcześniej Komisja Europejska, która od lat 80. ubiegłego stulecia starała się zachęcać sektor publiczny, aby jego informacje były dostępne do ponownego wykorzystywania. Podkreśla się jednak, że proces dochodzenia do wspólnych rozwiązań unijnych w tym zakresie był długi³. Dopiero w dniu 17.11.2003 r. przyjęto Dyrektywę 2003/98WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17.11.2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego⁴ (zwaną dalej Dyrektywą).

W preambule Dyrektywy wskazano, że ewolucja w kierunku społeczeństwa informacyjnego i naukowego (w ang. wersji Dyrektywy określonego jako *knowledge*) wpływa na życie wszystkich obywateli Wspólnoty, m.in. umożliwiając im uzyskiwanie nowych dróg dostępu i zdobywania wiedzy. Ważną rolę odgrywają zasoby cyfrowe (ang. *digital content*), bowiem produkcja zasobów dała początek szybkiemu tworzeniu nowych miejsc pracy, z których większość została utworzona w małych nowo powstających przedsiębiorstwach. Zauważono, że sektor publiczny zbiera, produkuje, reprodukuje i rozpowszechnia szeroki zakres informacji w wielu obszarach działalności, takiej jak społeczna, ekonomiczna, geograficzna, dotycząca pogody, turystyczna, gospodarcza, informacji patentowej i edukacyjnej (ang. *patent and educational information*). Jednocześnie jednym z podstawowych celów ustanowienia rynku wewnętrznego jest stworzenie warunków sprzyjających rozwojowi usług prowadzonych w skali całej Wspólnoty. Informacja sektora publicznego jest ważnym materiałem wyjściowym dla produktów i usług związanych z zasobami cyfrowymi i stanie się jeszcze ważniejszym zasobem, pozwalając przedsiębiorcom na wykorzystywanie swojego potencjału, przyczyniając się do wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy⁵.

Jak zauważa się w doktrynie, Dyrektywa została formalnie implementowana do polskiego prawa nowelizacją ustawy o dostępie do informacji publicznej z dnia 16.09.2011 r.⁶, jednak regulacja ta była daleka od doskonałości, przede wszystkim przez zbyt wąski zakres przedmiotowy i niepotrzebne połączenie z ustawą o dostępie do informacji publicznej⁷. Kolejne

- 2 Zob. m.in. E. Skrzypek, *Gospodarka oparta na wiedzy i jej wyznaczniki*, w: *Nierówności społeczne a wzrost gospodarczy*, z. 23, Rzeszów 2011, s. 274; M. Niklewicz-Pijaczyńska, *Od koncepcji gospodarki opartej na wiedzy do nowej strategii rozwoju UE 2020*, materiały z międzynarodowej konferencji, Wrocław 23–24.04.2010 r., Wrocław 2011, s. 443 i n., www.bibliotekacyfrowa.pl/dlibra/docmetadata?id=35524 (dostęp 12.05.2016).
- 3 A. Piskorz-Ryń, *Jawność i ograniczenia jawności publicznych zasobów informacyjnych*, w: *Jawność i jej ograniczenia*, red. G. Szpor, t. V, *Dostęp i wykorzystywanie*, red. A. Piskorz-Ryń, C.H. Beck, Warszawa 2015, s. 2.
- 4 Dz. Urz. UE L nr 345, s. 90 z późn. zm.
- 5 Pkt 2–5 Dyrektywy 2003/98/WE.
- 6 DzU z 2011 r., nr 204, poz. 1195.
- 7 Z. Okoń, *Otwarte zasoby publiczne: nieprzemyślana regulacja o nieprzewidywalnych skutkach*, <http://cyberprawo.org/2013/01/300> (dostęp 17.05.2016).

podejście do zagadnienia ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (ang. *re-use of existing documents held by public sector bodies* – por. art. 1 ust. 1 Dyrektywy), zwanego dalej *re-use* stanowił projekt założeń projektu ustawy o otwartych zasobach publicznych⁸, jednak na skutek licznych kontrowersji (w szczególności związanych z prawami własności intelektualnej⁹, projekt wycofano.

Stanowisko o niepotrzebnym połączeniu *re-use* z dostępem do informacji publicznej uznać należy za słuszne, bowiem prawo dostępu do informacji publicznej, określone w ustawie z dnia 6.09.2001 r. o dostępie do informacji publicznej¹⁰ (zwanej dalej u.d.i.p.), wywiezione jest w szczególności z Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, natomiast ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego wiąże się w szczególności z wdrożeniem wspomnianego wyżej aktu prawa unijnego do polskiego systemu prawnego. Oczywiście, jak podkreśla się w literaturze, „konstytucyjne podstawy ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego należy analizować z uwzględnieniem standardów międzynarodowych i unijnych, ale nie można tracić z pola widzenia tego, że nieprzekraczalne granice działalności organów władzy publicznej stanowi Konstytucja RP jako najwyższy akt w państwie i to konstytucyjne ramy są ważne przy dyskusjach nad sposobem dostępu do informacji i ich przetwarzaniem. W szczególności należy zwrócić uwagę, że informacja jest dobrem ważnym dla ustrojodawcy”¹¹. Zarazem podkreśla się jednak, że w szczególności z wykładni art. 61 Konstytucji można wyciągnąć wiele wniosków, w tym, że prawo do uzyskiwania informacji jest prawem przysługującym obywatelowi i oznacza ciężący na właściwych organach obowiązek udzielenia informacji, z którym koresponduje możliwość dostępu i otrzymania tych informacji po stronie uprawnionej¹².

W doktrynie można również znaleźć głosy, że „prawo do informacji (w tym do informacji sektora publicznego) stanowi jedno z zagwarantowanych konstytucyjnie praw i wolności człowieka i obywatela, a realizacja tego prawa następuje również w ramach systemu udostępniania informacji do ponownego wykorzystania”¹³, przy czym „prawo do informacji publicznej obejmuje dwie odrębne instytucje prawne realizowane w różnych trybach: dostęp do informacji publicznej i ponowne wykorzystanie takich informacji. Instytucje te różnią się znaczeniowo i oparte są na innych podstawach prawnych”¹⁴. Zarazem w u.d.i.p. po nowelizacji z 2011 r. uregulowane były dwa uprawnienia: prawo dostępu do informacji i prawo do informacji publicznej w celu ponownego jej wykorzystania. Zwracano przy tym uwagę na ekonomiczny charakter *re-use*, co wynika wprost z motywów 4 i 5 Dyrektywy

8 <http://legislacja.rcl.gov.pl/docs//1/86492/86498/86499/dokument60341.PDF> (dostęp 15.04.2016).

9 Zob. m.in. Z. Okoń, *op. cit.*; *Opinia Fundacji ePaństwo do Projektu założeń projektu ustawy o otwartych zasobach publicznych, dostępna pod adresem*, <http://legislacja.rcl.gov.pl/docs//1/86492/86498/86501/dokument65101.pdf> (dostęp 15.04.2016).

10 DzU z 2001 r., nr 112, poz. 1198 z późn. zm.

11 A. Syryt, *Konstytucyjne uwarunkowania ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego*, w: *Jawność i jej ograniczenia*, red. G. Szpor, t. V, *Dostęp i wykorzystywanie*, red. A. Piskorz-Ryń, C.H. Beck, Warszawa 2015, s. 186 i n.

12 *Komentarz do art. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej*, w: *Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz*, red. M. Bidziński, M. Chmaj, P. Szustakiewicz, C.H. Beck, Warszawa 2015, s. 3–4.

13 K. Siewicz, *Ponowne wykorzystanie informacji publicznej*, https://wolnyinternet.panoptykon.org/sites/default/files/krzysztof_siewicz_analiza_0.pdf (dostęp 6.03.2016).

14 M. Jaśkowska, *Ponowne wykorzystanie informacji publicznej*, w: *Dziesięć lat polskich doświadczeń w Unii Europejskiej. Problemy prawnoadministracyjne*, t. II, red. J. Sługocki, Wrocław 2014, s. 275.

2003/98/WE, bowiem podmiot, który otrzymuje informację, dąży w szczególności do jej użycia w celu komercyjnym¹⁵. Pogląd taki znalazł swoje odzwierciedlenie także w orzecznictwie sądów administracyjnych. W orzeczeniach podkreślono m.in., że widoczny jest odmienny charakter prawa dostępu i ponownego wykorzystywania informacji, bowiem prawo dostępu do informacji publicznej to prawo wolnościowe (w ocenie autora należałoby je bardziej zakwalifikować jako prawo polityczne) – prawo obywateli i innych podmiotów do pełnej wiedzy o tym, co robi władza publiczna. Prawo do ponownego wykorzystania natomiast stanowi rodzaj prawa gospodarczego, prawa o wymiarze ekonomicznym, prawa do tworzenia wartości dodanej w oparciu o informacje publiczne, gromadzone przez sektor publiczny¹⁶.

2. Nowa regulacja – nowe pojęcia?

W związku z przyjęciem w dniu 27.06.2013 r. Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/37/UE zmieniającej Dyrektywę 2003/98/WE w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego¹⁷, zwanej dalej Dyrektywą Zmieniającą, a w szczególności jej art. 2 ust. 1, zobowiązującego Państwa Członkowskie do implementacji tej dyrektywy w terminie do 18.07.2015 r., podjęto pracę nad projektem założeń do nowej ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego¹⁸. Ostatecznie w dniu 25.02.2016 r. przyjęto ustawę o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego¹⁹, zwaną dalej u.p.w.

W projekcie ustawy wskazano, że „celami projektu ustawy jest implementacja Dyrektywy Zmieniającej, a jednocześnie nowy sposób wdrożenia zmienianej dyrektywy w polskim porządku prawnym, który zapewni, że rozwiązania dotyczące ponownego wykorzystywania danych będą bardziej przejrzyste i łatwiejsze w stosowaniu”, a ponadto zaznaczono, że „zasadnicza zmiana dyrektywy polega na poszerzeniu zakresu podmiotowego o wybrane zasoby bibliotek, muzeów i archiwów, które mają podlegać ponownemu wykorzystywaniu”²⁰.

W rzeczywistości zmian jest znacznie więcej, choć różna jest ich ocena w doktrynie. Zauważalną na pierwszy rzut oka zmianą jest samo określenie informacji. O ile bowiem do tej pory w u.d.i.p. uregulowane było ponowne wykorzystywanie informacji publicznej lub każdej jej części będącej w posiadaniu podmiotów, o których mowa w ust. 2 i 3 (art. 23a ust. 1 u.d.i.p.), o tyle w art. 2 ust. 1 u.p.w. wskazano, że przez informację sektora publicznego należy rozumieć każdą treść lub jej część będącą w posiadaniu podmiotów wskazanych w art. 3 u.p.w. Należy mieć na uwadze, że informację publiczną zdefiniowano w art. 1 u.d.i.p. jako każdą informację o sprawach publicznych. W nowej ustawie takiego wskazania brakuje,

15 *Komentarz do art. 23a ustawy o dostępie do informacji publicznej*, w: *Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz*, red. M. Bidziński, M. Chmaj, P. Szustakiewicz, C.H. Beck, Warszawa 2015, s. 208.

16 Wyrok NSA z dnia 26.06.2013 r., sygn. akt I OSK 522/13.

17 Dz. Urz. UE L 175 z 27.06.2013 r., s. 1.

18 <http://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/220632/katalog/220663#220663> (dostęp 20.03.2016).

19 DzU z 2016 r., poz. 352.

20 <http://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/12276300/katalog/12306692#12306692> (dostęp 24.04.2016).

zatem zasadnie uznaje się, że takie uregulowanie zakresu oznacza, że informacja sektora publicznego jest pojęciem szerszym i bardziej pojemnym od pojęcia informacji publicznej, bowiem obejmuje informacje publiczne, ale również treści niebędące informacjami o sprawach publicznych, będącymi w posiadaniu podmiotów zobowiązanych²¹.

Marginalnie można wskazać, iż nie jest to dokładne przetransponowanie uregulowania unijnego, bowiem w Dyrektywie mowa jest o ponownym wykorzystywaniu dokumentów będących w posiadaniu organów sektora publicznego. Dokument jest przy tym zdefiniowany jako jakakolwiek treść (niezależnie od zastosowanego nośnika) albo każda część tej treści (art. 2 pkt 3 lit. a) i b) Dyrektywy). Wziąwszy pod uwagę polską regulację zawartą w art. 4 pkt 2 ustawy z dnia 4.02.1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych²², zwaną dalej u.p.a.p.p., stwierdzającą, że nie stanowią przedmiotu prawa autorskiego m.in. urzędowe dokumenty, oraz fakt, że sama kwestia „dokumentu” stanowiła podstawę licznych kontrowersji oraz była przedmiotem licznych wyroków sądów administracyjnych²³ – odejście od wskazanej nomenklatury ocenić należy raczej pozytywnie.

Wprawdzie pojawiło się również stanowisko, iż nowa ustawa wprowadziła do polskiego porządku prawnego drugie nieznanne pojęcie – ponownego udostępniania informacji²⁴, wydaje się to jednak co najmniej niejasne bądź ewentualnie nieściśle. W art. 23a ust. 1 u.d.i.p. ponowne wykorzystywanie informacji publicznej określono bowiem jako wykorzystywanie przez osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej informacji publicznej lub każdej jej części będącej w posiadaniu podmiotów wskazanych w następnych ustępach tego przepisu, niezależnie od jej utrwalenia, w celach komercyjnych lub niekomercyjnych, innych niż pierwotny publiczny cel wykorzystywania, dla którego informacja została wytworzona. W art. 2 ust. 2 u.p.w. ponowne wykorzystywanie zdefiniowano natomiast jako wykorzystywanie przez osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, zwane dalej „użytkownikami”, informacji sektora publicznego, w celach komercyjnych lub niekomercyjnych innych niż pierwotny cel, dla którego informacja została wytworzona. Zatem poza zmianą wskazaną powyżej, dotyczącą samej informacji, jedyną różnicę stanowi określenie podmiotów wykorzystujących ponownie informację sektora publicznego jako „użytkowników” (choć określenie to pada w stosunku do ww. podmiotów również w regulacji u.d.i.p. w art. 23d i 23e; nadto lista podmiotów uprawnionych została skrótowo określona w art. 5 u.p.w. – „każdemu przysługuje prawo...”). Skrócono również określenie pierwotnego celu, dla którego informacja została wytworzona. Ponadto w art. 2 u.p.w. dodano w ust. 3 regulację, zgodnie z którą ponownym wykorzystywaniem nie jest udostępnianie lub przekazanie informacji sektora publicznego przez podmiot wykonujący zadania publiczne innemu podmiotowi wykonującemu zadania publiczne wyłącznie w celu realizacji takich zadań. Wydaje się, że zbliżony skutek wynikałby z wnioskowania *a contrario* z art. 23d ust. 2 u.d.i.p.,

21 K. Kędzierska, *Ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego*, w: *Dostęp do informacji publicznej*, red. P. Szustakiewicz, C.H. Beck, Warszawa 2016, s. 213.

22 DzU z 1994 r., nr 24, poz. 83 z późn. zm.

23 Zob. m.in. T. Koellner, *Prawo autorskie a dostęp do informacji publicznej*, „Kwartalnik Prawa Prywatnego” 2012, z. 3, s. 746 i n.; M. Cyrankiewicz, *Jak zgodnie z prawem odmówić dostępu do informacji publicznej*, www.rp.pl/arttykul/1086088-Jak-odmowic-dostepu-do-informacji-publicznej-zgodnie-z-prawem.html (dostęp 5.05.2016).

24 K. Kędzierska, *op. cit.*, s. 211–214.

zgodnie z którym, w przypadku gdy ponowne wykorzystywanie informacji publicznej jest dokonywane przez podmioty wykonujące zadania publiczne w ramach działalności wykraczające poza realizację takich zadań, warunki ponownego wykorzystywania informacji publicznej powinny zostać określone na takich samych zasadach, jak w przypadku innych użytkowników.

Marginalnie wskazać można, co zostanie szerzej omówione w kolejnym artykule, że nieco zmienione zostały tryby *re-use*. Na pierwszy rzut oka uległy one uproszczeniu, tzn. w stosunku do wyliczenia w art. 23g ust. 1 u.d.i.p., zgodnie z którym ponowne wykorzystywanie informacji publicznej odbywało się przez ponowne wykorzystywanie informacji publicznej: 1) udostępnionej na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej (dalej jako BIP), 2) udostępnionej w inny sposób niż w BIP, 3) udostępnionej w centralnym repozytorium albo 4) przekazanej na wniosek o ponowne wykorzystanie informacji publicznej. Obecnie w art. 5 u.p.w. wskazano, że każdemu (to szerokie określenie podmiotu stanowi odzwierciedlenie art. 2a ust. 1 u.d.i.p.) przysługuje prawo do *re-use* informacji: udostępnionych w systemie teleinformatycznym (w szczególności BIP podmiotu zobowiązanego lub w centralnym repozytorium określonym w u.d.i.p.) lub w inny sposób (ust. 1) albo przekazanych na wniosek o ponowne wykorzystywanie (ust. 2). Wątpliwości może zatem nastęrczać określenie „lub w inny sposób” – czy odnosi się ono do udostępnienia w systemie teleinformatycznym, czy określonych „miejsc” w nim, a zatem „w inny sposób” niż w BIP lub w centralnym repozytorium.

3. Ograniczenia podmiotowe

Dość istotną zmianę przynosi regulacja zakresu podmiotowego, zarówno ze względu na zakres podmiotów zobowiązanych, jak i ograniczeń w stosowaniu u.p.w. Podmiotami zobowiązanymi²⁵ są: 1) Prezes Rady Ministrów (figurujący w u.d.i.p., niewymieniony w u.p.w., czego zdaje się nie dostrzegać część komentatorów²⁶), 2) jednostki sektora finansów publicznych w rozumieniu przepisów o finansach publicznych (w u.p.w. – „ustawy [...] o finansach publicznych”, co w istocie stanowi jedynie kosmetyczną zmianę), 3) inne niż ww. jednostki państwowe jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej. Ponadto podmiotami zobowiązanymi są osoby prawne inne niż wcześniej określone, utworzone w (szczególnym – u.p.w.) celu zaspokajania potrzeb o charakterze powszechnym, niemające charakteru przemysłowego ani handlowego, jeżeli podmioty, o których mowa w tym przepisie i punktach wcześniejszych (odpowiednio: art. 23a ust. 2 pkt 2 i 3 u.d.i.p. oraz art. 3 pkt 1 i 2 u.p.w.) samodzielnie (pojedynczo – w u.p.w.) lub wspólnie, bezpośrednio albo pośrednio (przez inny podmiot – w u.p.w., choć zdaje się to być zbędnym dodatkiem) – a) finansują je w ponad 50% lub b) posiadają ponad połowę udziałów albo akcji lub c) sprawują nadzór nad organem zarządzającym lub d) mają prawo do po-

25 W u.d.i.p. podmioty te są zwane początkowo, w art. 23a ust. 2, obowiązanymi, co wydaje się określeniem odpowiedniejszym, gdyż ustawa nakłada obowiązek, nie powstaje przy tym zobowiązanie w rozumieniu przepisów kodeksu cywilnego; w dalszych przepisach u.d.i.p. te podmioty również zwane są podmiotami zobowiązanymi.

26 Por. m.in. K. Kędziarska, *op. cit.*, s. 214 i n.

woływania ponad połowy składu organu nadzorczego lub zarządzającego. Podmiotami zobowiązanymi są też związki jednostek wymienionych powyżej (art. 23a ust. 2 pkt 5 oraz art. 3 pkt 4 u.p.w.).

Wyraźniejsze różnice uwidaczniają się w ograniczeniu podmiotowym, przy czym warto zacząć od tego, czym ustawodawca zakończył art. 4 ust. 1 u.p.w. dotyczący ograniczeń stosowania ustawy, a mianowicie od tego, że „wyjątkiem od wyjątków” wskazanych w ograniczeniach stosowania ustawy jest sytuacja, gdy informacje podlegają udostępnieniu w BIP. Nowa regulacja przewiduje ograniczenie jej stosowania nie tylko wobec jednostek publicznej radiofonii i telewizji w rozumieniu ustawy o radiofonii i telewizji (bez określenia zakresu, jak to miało miejsce uprzednio), ale również Polskiej Agencji Prasowej SA. Niestety sformułowany został art. 4 ust. 1 pkt 2 u.p.w., zgodnie z którym przepisów ustawy nie stosuje się do państwowych instytucji kultury, samorządowych instytucji kultury oraz innych podmiotów prowadzących działalność kulturalną, o której mowa w art. 2 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (co stanowi odpowiednik art. 23 ust. 3 pkt 3 u.d.i.p.), z wyjątkiem muzeów państwowych i muzeów samorządowych w rozumieniu przepisów ustawy o muzeach, bibliotek publicznych w rozumieniu przepisów o bibliotekach, a także archiwów tworzących państwową sieć archiwalną oraz innych jednostek organizacyjnych prowadzących działalność archiwalną w zakresie państwowego zasobu archiwalnego w rozumieniu art. 22 ustawy z dnia 14.07.1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach, zwanych dalej „archiwami”. Wątpliwość może bowiem budzić stwierdzenie „a także” – czy dotyczy ono ograniczenia stosowania przepisów ustawy, czy stanowi wyjątek w ograniczeniu. Wprawdzie porównanie przepisów u.p.w. z u.d.i.p. wskazywałoby raczej na ograniczenie stosowania (w art. 23 ust. 3 pkt 1 wyraźnie wskazano, że przepisów rozdziału o ponownym wykorzystywaniu informacji publicznej nie stosuje się do archiwów państwowych w zakresie znajdujących się w ich dyspozycji materiałów archiwalnych), jednakże nie wynika to jasno z wykładni językowej przepisów nowej ustawy. Należałoby zatem uznać, iż regulacja nowej ustawy obejmuje swym zakresem również wymienione powyżej muzea państwowe i samorządowe, biblioteki publiczne oraz archiwa państwowe. Byłoby to zgodne z art. 1 ust. 2 lit. f zmienionej Dyrektywy, zgodnie z którym nie ma ona zastosowania do dokumentów będących w posiadaniu instytucji kulturalnych innych niż biblioteki, muzea i archiwa. Uprzednio, tj. przed zmianą wprowadzoną przez Dyrektywę Zmieniającą, w art. 1 ust. 2 lit. f Dyrektywa stwierdzała, przy miernym jej tłumaczeniu, że „nie ma [ona] zastosowania do dokumenty [pisownia oryginalna – przyp. autora] będące w posiadaniu instytucji, takich jak muzea, biblioteki, archiwa, orkiestry, opery, balety i teatry”²⁷. Słusznie podkreśla się, że o ile informacje i dokumenty będące w posiadaniu np. muzeów stanowią informację sektora publicznego, o tyle trudne byłoby uznanie ich za informację o sprawach publicznych²⁸.

Kolejnym wyjątkiem od ograniczenia w stosowaniu ustawy wobec uczelni, Polskiej Akademii Nauk oraz jednostek naukowych, wynikającym z art. 4 ust. 1 pkt 3 u.p.w., jest wyłączenie bibliotek naukowych, Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej oraz Państwowe-

27 W wersji angielskiej regulacja ta brzmi: „This Directive shall not apply to documents held by cultural establishments, such as museums, libraries, archives, orchestras, operas, ballets and theatres”.

28 K. Kędzierska, *op. cit.*, s. 215.

go Instytutu Geologicznego²⁹. Zarazem jednak ograniczone jest stosowanie ustawy wobec bibliotek naukowych nieorganizowanych przez jednostki sektora publicznego (art. 4 ust. 1 pkt 4 u.p.w.). Wskazuje się, że to „otwarcie danych” stanowi spore udogodnienie m.in. dla rolników czy organizacji pozarządowych, bowiem do tej pory dostęp do danych meteorologicznych, hydrologicznych i klimatycznych był utrudniony i drogi, a obecnie możliwe będzie tworzenie zindywidualizowanych prognoz pogody czy optymalizowanie prac rolniczych³⁰.

Ponadto przepisów u.p.w., zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 5, nie stosuje się do informacji sektora publicznego będących w posiadaniu podmiotów, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 7.09.1991 r. o systemie oświaty, co stanowi odpowiednik art. 23a ust. 3 pkt 5 u.d.i.p., z tą różnicą, że u.d.i.p. dookreślał, iż chodzi o zakres informacji publicznych służących ich działalności statutowej.

Aktualne pozostały również zastrzeżenia, że przepisów – odpowiednio – „rozdziału (2a –dop. Autora)” w u.d.i.p. oraz „ustawy” w u.p.w. nie stosuje się do informacji, których udostępnienie zostało uzależnione od wykazania (przez użytkowników – u.p.w.) interesu (indywidualnego – u.d.i.p.) prawnego lub faktycznego na podstawie odrębnych przepisów (odpowiednio art. 23a ust. 4 pkt 1 u.d.i.p. oraz art. 4 ust. 2 u.p.w.) oraz w przypadku przekazywania (lub udostępniania – u.p.w.) informacji między podmiotami wykonującymi zadania publiczne (w nowej regulacji niepotrzebnie użyto więcej słów, zachowując ten sam sens) w celu realizacji takich zadań (odpowiednio art. 23a ust. 4 pkt 2 u.d.i.p. oraz art. 2 ust. 3 u.p.w.). Obecnie zatem, zgodnie z art. 4 ust. 2 u.p.w., przepisów ustawy nie stosuje się do informacji sektora publicznego, których udostępnienie lub przekazanie zostało uzależnione od wykazania przez użytkowników interesu prawnego lub faktycznego na podstawie odrębnych przepisów (co stanowi implementację art. 1 ust. 2 lit. ca Dyrektywy). Zasadnie wskazuje się w literaturze przedmiotu, że nie jest możliwe sformułowanie wyczerpującego katalogu informacji wyłączonych spod obowiązywania u.p.w. ani wyliczenie przepisów ustaw, które uzależniają udzielenie informacji sektora publicznego od wykazania interesu prawnego lub faktycznego przez użytkowników – aby zatem stwierdzić możliwość ponownego wykorzystywania określonej informacji, należy uwzględnić całokształt regulacji prawnych, które jej dotyczą³¹.

4. Ograniczenia przedmiotowe

W zakresie ograniczeń przedmiotowych ograniczenia prawa do informacji uregulowane zostały uprzednio w art. 5 u.d.i.p., a jego ustępy 1 oraz 2 zostały bezpośrednio transponowane do nowej ustawy w art. 6 ust. 1 i 2. Zgodnie z nimi prawo do ponownego wykorzystywania podlega ograniczeniu w zakresie i na zasadach określonych w prze-

29 Dane IMGW oraz PIG będą „dostępne” od dnia 1.01.2017 r., tj. dnia wejścia w życie art. 4 ust. 1 pkt 3 lit. b i c, zgodnie z art. 40 u.p.w.

30 Ustawa o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego uchwalona, www.gb.pl/ustawa-o-ponownym-wykorzystywaniu-informacji-sektora-publicznego-uchwalona-pnews-568.html (dostęp 6.06.2016).

31 *Ustawa o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego. Komentarz*, red. A. Piskorz-Ryń, PRESSCOM, Wrocław 2017, s. 74.

pisach o ochronie informacji niejawnych oraz o ochronie innych tajemnic ustawowo chronionych (art. 6 ust. 1). Ograniczenie występuje także ze względu na prywatność osoby fizycznej lub tajemnicę przedsiębiorcy, przy czym ograniczenie to nie dotyczy informacji o osobach pełniących funkcje publiczne, mających związek z pełnieniem tych funkcji, w tym o warunkach powierzenia i wykonywania funkcji, oraz przypadku gdy osoba fizyczna lub przedsiębiorca rezygnują z przysługującego im prawa (ust. 2). Różnią się natomiast pozostałe ustępy ww. przepisów. Regulacja art. 5 ust. 3 i 4 u.d.i.p. stwierdza, że nie można ograniczać dostępu do informacji o sprawach rozstrzyganych w postępowaniu przed organami państwa ze względu na ochronę interesu strony, jeżeli postępowanie dotyczy władz publicznych lub innych podmiotów wykonujących zadania publiczne albo osób pełniących funkcje publiczne – w zakresie tych zadań lub funkcji. Ograniczenia dostępu do informacji w tych sprawach nie naruszają prawa do informacji o organizacji i pracy organów prowadzących postępowania. Regulacji takich nie zawiera u.p.w. Nowa ustawa wprowadziła jednakże dalsze ograniczenia w art. 6 ust. 4, stanowiąc, że prawo do ponownego wykorzystywania podlega ograniczeniu w zakresie informacji sektora publicznego:

1. których wytwarzanie przez podmioty zobowiązane nie należy do zakresu ich zadań publicznych określonych prawem;
2. powiązanych z depozytami znajdującymi się w posiadaniu podmiotu zobowiązanego, o ile ich właściciele umownie wyłączyli możliwość ich udostępniania lub przekazywania w całości lub w określonym zakresie;
3. do których prawa autorskie i prawa pokrewne w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 4.02.1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (DzU z 2006 r., poz. 631 z późn. zm.), prawa do baz danych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27.07.2001 r. o ochronie baz danych (DzU poz. 1402; z 2004 r., poz. 959; z 2007 r., poz. 662 i 1238), prawa do odmian roślin w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26.06.2003 r. o ochronie prawnej odmian roślin (DzU poz. 1300; z 2006 r., poz. 877; z 2007 r., poz. 662; z 2011 r., poz. 1099; z 2015 r., poz. 1830), prawa własności przemysłowej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 30.06.2000 r. – Prawo własności przemysłowej (DzU z 2013 r., poz. 1410; z 2015 r., poz. 1266, 1505 i 1615) lub prawa własności przemysłowej podlegającego ochronie na podstawie umów międzynarodowych lub przepisów prawa Unii Europejskiej, przysługują podmiotom innym niż podmioty zobowiązane;
4. będących w posiadaniu muzeów państwowych, muzeów samorządowych, bibliotek publicznych, bibliotek naukowych lub archiwów, w przypadku gdy pierwotnym właścicielem autorskich praw majątkowych lub praw pokrewnych były podmioty inne niż podmioty zobowiązane, a czas trwania tych praw nie wygasł.

Odnośnie do pierwszego punktu, w doktrynie wskazuje się motyw 10 preambuły Dyrektywy Zmieniającej³², zgodnie z którym Dyrektywa „powinna mieć zastosowanie do takich dokumentów, których wydawanie jest jednym z zadań publicznych zainteresowanych organów sektora publicznego, zgodnie z przepisami ustawowymi lub innymi wiążącymi przepisami państw członkowskich. W przypadku braku takich przepisów zadania publiczne nale-

32 K. Kędzierska, *op. cit.*, s. 219–220.

ży określić zgodnie z powszechną praktyką administracyjną w państwach członkowskich, z zastrzeżeniem przejrzystości zakresu zadań publicznych i poddawania ich przeglądowi. Zadania publiczne mogą być definiowane ogólnie lub indywidualnie dla poszczególnych organów sektora publicznego”. Wskazanie to jest o tyle ciekawe, że już wcześniej w Dyrektywie (a następnie także po zmianie Dyrektywą Zmieniającą) w art. 1 ust. 2 lit. a stwierdzono, że „Dyrektywa nie ma zastosowania do dokumentów, których wydawanie [uprzednio dostarczanie – przyp. autora] jest działalnością leżącą poza zakresem zadań publicznych zainteresowanych organów sektora publicznego określonych prawem lub innymi wiążącymi zasadami [pierwotnie – regulami – dop. autora] [...]”.

Frapujące jest ograniczenie wskazane w drugim punkcie, dotyczące informacji sektora publicznego powiązanych z depozytami znajdującymi się w posiadaniu podmiotów zobowiązanych, o ile ich właściciele wyłączyli umownie możliwość ich [tj. informacji] udostępniania. W doktrynie wskazuje się, że rozwiązanie prawne wprowadzone w art. 6 ust. 4 pkt 2 u.p.w. jest związane z rozszerzeniem zakresu przedmiotowego ustawy o zasób bibliotek, archiwów i muzeów³³. Jak wynika z tabeli zgodności projektu u.p.w. z Dyrektywą, implementację art. 1 Dyrektywy stanowią art. 3, 4 i 6 ustawy³⁴. Ewentualną podstawą dla powyższej regulacji mógłby zatem być, jak się wydaje, art. 1 ust. 3 zmienionej Dyrektywy, zgodnie z którym opiera się ona na systemach dostępu obowiązujących w państwach członkowskich i pozostaje bez uszczerbku dla tych systemów. Trudno jednak wskazać jednoznaczną podstawę takiego brzmienia omawianej regulacji, nie wynika ona również z uzasadnienia projektu u.p.w.

Szczególnie ciekawe jest również ograniczenie wskazane w pkt 3, bowiem jak słusznie zauważył X. Konarski, paradoksalnie – w rządowej publikacji, w motywie 22 Dyrektywa 2003/98/WE wskazuje, że „aby nie było wątpliwości, określenie «prawa własności intelektualnej» odnosi się tylko do praw autorskich i pokrewnych (włączając formy ochrony *sui generis*). Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do dokumentów objętych prawem własności przemysłowej, takich jak patenty oraz zarejestrowane wzory i znaki towarowe”. Jak podkreślił wskazany autor, powyższe ma istotne konsekwencje dla stosowania u.p.w., stanowiącej implementację dyrektywy 2003/98/WE. Mając bowiem na uwadze konieczność dokonywania pronunijnej wykładni krajowych aktów prawnych implementujących unijne przepisy, konieczne byłoby wyłączenie z zakresu zastosowania u.p.w. praw własności przemysłowej³⁵. Podkreślenia wymaga kwestia, iż nie zostało to dostrzeżone przez wielu autorów, a przede wszystkim przez legislatora.

W zakresie punktu 4 omawianej regulacji, warto podkreślić, że stanowi on odzwierciedlenie motywu 9 Dyrektywy Zmieniającej, a także, że biblioteka, archiwum czy muzeum nie będą miały statusu pierwotnego właściciela autorskich praw majątkowych³⁶ nigdy, z wy-

33 A. Piskorz-Ryń, *op. cit.*, s. 128.

34 Tabela zgodności projektu ustawy z Dyrektywą, s. 1–3, <https://legislacja.rcl.gov.pl/docs//2/12276300/12306692/dokument201272.pdf> (dostęp 16.03.2017).

35 X. Konarski, *Prawa własności intelektualnej w kontekście ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego*, w: *Ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego*, Ministerstwo Cyfryzacji, Warszawa 2016, s. 152; 189–190, https://mc.gov.pl/files/ponowne_wykorzystywanie_informacji_sektora_publicznego_podrecznik.pdf (dostęp 14.03.2017).

36 Właściwsze wydaje się określenie „podmiotów pierwotnie uprawnionych z tytułu autorskich praw majątkowych”.

jątkiem ewentualnie pracowniczych programów komputerowych, co wynika z faktu, że twórcą może być wyłącznie osoba fizyczna. W zakresie praw pokrewnych biblioteki, archiwa, muzea (w literaturze przedmiotu zwane skrótowo „bam”) mogą posiadać status „pierwotnego właściciela autorskich praw majątkowych” wyłącznie w odniesieniu do fonogramów, wideogramów, pierwszych wydań bądź nadań programów – wtedy należy jednakże ocenić, czy nie dojdzie do naruszenia praw autorskich do utworu³⁷. Pozostaje zatem kwestia okresu ochrony – np. dla praw autorskich w zasadzie 70 lat od śmierci twórcy. Ponownemu wykorzystywaniu mogą zatem podlegać informacje sektora publicznego, które nigdy nie podlegały ochronie prawnoautorskiej bądź co do których autorskie prawa majątkowe już wygasły, względnie gdy pierwotnym właścicielem autorskich praw majątkowych są „bam”. Nadto ponownemu wykorzystywaniu mogą podlegać informacje, co do których wskazane podmioty uzyskały licencję przewidującą takie działanie bądź informacja została udostępniona publicznie na podstawie wolnych licencji, obejmujących ponowne wykorzystywanie. Myśląc o powyższym ograniczeniu, warto również mieć na uwadze kwestię digitalizacji – w motywach 18–19 oraz 30–31 Dyrektywy Zmieniającej położono bowiem nacisk na digitalizację zasobów kulturowych, a także w zw. z nowelizacją u.p.a.p.p., która weszła w życie dnia 20.11.2015 r.³⁸

Należy nadto pamiętać, że zgodnie z art. 7 u.p.w. przepisy ustawy nie naruszają prawa dostępu do informacji publicznej ani wolności jej rozpowszechniania, ani przepisów innych ustaw określających zasady, warunki i tryb dostępu do informacji będących informacjami sektora publicznego (ust. 1), a także ustawy o ochronie danych osobowych (ust. 2). Regulacja ta stanowi odzwierciedlenie art. 1 ust. 3 i 4 zmienionej Dyrektywy. W zakresie ust. 1 art. 7 u.p.w. warto jednak mieć na uwadze, iż wydane zostały pierwsze wyroki³⁹, które budzą spore kontrowersje w związku z utożsamianiem informacji sektora publicznego z informacją publiczną⁴⁰.

Podsumowanie

Dotychczasowa praktyka wskazuje na liczne problemy z dostępem do informacji publicznej. Wiele kontrowersji pozostaje aktualnych, a wciąż pojawiają się nowe wątpliwości. Nowa ustawa jest wręcz rewolucyjna, dorzucając przysłowiowe drwa do pieca, w szczególności wobec odmiennego pojęcia informacji sektora publicznego oraz uwarunkowań jej udostępniania i przekazywania. Pierwsze orzeczenia na jej podstawie wskazują jednak na zamiar sprowadzenia jej znaczenia zaledwie do irrelevantnej ewolucji, co należy ocenić zdecydowanie negatywnie.

37 A. Piskorz-Ryń, *op. cit.*, s. 185 i n.; X. Konarski, *op. cit.*, s. 197 i n.

38 Szerzej na ten temat: K. Ślaska, *Ponowne wykorzystywanie w bibliotekach*, H. Niestrój, *Ponowne wykorzystywanie w archiwach*, E. Badura, *Ponowne wykorzystywanie w muzeach*, w: *Ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego*, Ministerstwo Cyfryzacji, Warszawa 2016, s. 299–359; A. Piskorz-Ryń, *op. cit.*, s. 182 i n.

39 Zob. m.in. wyroki WSA w Warszawie z dnia 17.01.2017 r., sygn. akt II SAB/Wa 626/16 oraz z dnia 22.11.2016 r., sygn. akt II SAB/Wa 586/16.

40 G. Sibiga, *ISP to nie informacja publiczna*, „IT w Administracji” nr 3, Wrocław 2017, s. 10.

Bibliografia

- Jaśkowska M., *Ponowne wykorzystanie informacji publicznej*, w: *Dziesięć lat polskich doświadczeń w Unii Europejskiej. Problemy prawnoadministracyjne*, t. II, red. J. Sługocki, Wrocław 2014.
- Koellner T., *Prawo autorskie a dostęp do informacji publicznej*, „Kwartalnik Prawa Prywatnego” 2012, z. 3.
- Kędzierska K., *Ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego*, w: *Dostęp do informacji publicznej*, red. P. Szustakiewicz, C.H. Beck, Warszawa 2016.
- Piskorz-Ryń A., *Jawność i ograniczenia jawności publicznych zasobów informacyjnych*, w: *Jawność i jej ograniczenia*, red. G. Szpor, t. V, *Dostęp i wykorzystywanie*, red. A. Piskorz-Ryń, C.H. Beck, Warszawa 2015.
- Sibiga G., *ISP to nie informacja publiczna*, „IT w Administracji” 2017, nr 3.
- Skrzypek E., *Gospodarka oparta na wiedzy i jej wyznaczniki*, w: *Nierówności społeczne a wzrost gospodarczy*, z. 23, Rzeszów 2011.
- Syryt A., *Konstytucyjne uwarunkowania ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego*, w: *Jawność i jej ograniczenia*, red. G. Szpor, t. V, *Dostęp i wykorzystywanie*, red. A. Piskorz-Ryń, C.H. Beck, Warszawa 2015.
- Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz*, red. M. Bidziński, M. Chmaj, P. Szustakiewicz, C.H. Beck, Warszawa 2015.
- Ustawa o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego. Komentarz*, red. A. Piskorz-Ryń, PRESSCOM, Wrocław 2017.

Źródła internetowe

- Badura E., *Ponowne wykorzystywanie w muzeach*, w: *Ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego*, Ministerstwo Cyfryzacji, Warszawa 2016, https://mc.gov.pl/files/ponowne_wykorzystywanie_informacji_sektora_publicznego_podrecznik.pdf.
- Cyrankiewicz M., *Jak zgodnie z prawem odmówić dostępu do informacji publicznej*, www.rp.pl/artykul/1086088-Jak-odmowic-dostepu-do-informacji-publicznej-zgodnie-z-prawem.html.
- Konarski X., *Prawa własności intelektualnej w kontekście ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego*, w: *Ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego*, Ministerstwo Cyfryzacji, Warszawa 2016, https://mc.gov.pl/files/ponowne_wykorzystywanie_informacji_sektora_publicznego_podrecznik.pdf.
- Niestrój H., *Ponowne wykorzystywanie w archiwach*, w: *Ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego*, Ministerstwo Cyfryzacji, Warszawa 2016, https://mc.gov.pl/files/ponowne_wykorzystywanie_informacji_sektora_publicznego_podrecznik.pdf.
- Niklewicz-Pijaczyńska M., *Od koncepcji gospodarki opartej na wiedzy do nowej strategii rozwoju UE 2020*, materiały z międzynarodowej konferencji, Wrocław 23–24.04.2010 r., Wrocław 2011, www.bibliotekacyfrowa.pl/dlibra/docmetadata?id=35524.
- Okoń Z., *Otwarte zasoby publiczne: nieprzemyślana regulacja o nieprzewidywalnych skutkach*, <http://cyberprawo.org/2013/01/300>.
- Siewicz K., *Ponowne wykorzystanie informacji publicznej*, https://wolnyinternet.panoptikon.org/sites/default/files/krzysztof_siewicz_analiza_0.pdf.
- Ślaska K., *Ponowne wykorzystywanie w bibliotekach*, w: *Ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego*, Ministerstwo Cyfryzacji, Warszawa 2016, https://mc.gov.pl/files/ponowne_wykorzystywanie_informacji_sektora_publicznego_podrecznik.pdf.

Opinia Fundacji ePaństwo do Projektu założeń projektu ustawy o otwartych zasobach publicznych, <http://legislacja.rcl.gov.pl/docs//1/86492/86498/86501/dokument65101.pdf>.

The knowledge-based economy, www.oecd.org/sti/sci-tech/1913021.pdf (dostęp 17.03.2016).

Ustawa o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego uchwalona, www.gb.pl/ustawa-o-ponownym-wykorzystywaniu-informacji-sektora-publicznego-uchwalona-pnews-568.html.

Wyroki

Wyrok NSA z dnia 26.06.2013 r., sygn. akt I OSK 522/13.

Wyrok WSA w Warszawie z dnia 22.11.2016 r., sygn. akt II SAB/Wa 586/16.

Wyrok WSA w Warszawie z dnia 17.01.2017 r., sygn. akt II SAB/Wa 626/16.

Re-use: or re-revolutions? Subjective and object restrictions in the new law regulation

The importance of information and the role of digital content is increasing. Public sector information is an important element for digital content products and services, allowing businesses to use their potential. On the European level this issue is regulated by Directive 2003/98/EC of the European Parliament and of the Council, amended in 2013. In the Polish legal system it was implemented initially in the Act on Access to Public Information and then in the Act on the re-use of public sector information. A fundamental change in relation to the previous regulation is the broadening of the scope of the subject matter to include libraries, museums and archives. However, there are more changes, especially the concept of public sector information, which is different from public information. The scope of the project is also different, which currently includes, among others, libraries, museums and archives or the Institute of Meteorology and Water Management. The application of the Act has been restricted to information related to deposits (in certain circumstances), held by museums, libraries or archives due to author's property rights, as well as copyright and related rights and, contrary to the Directive's literal wording, industrial property rights belonging to entities other than obliged. Unfortunately, the current controversies concerning re-use of the public documents remain and the new law adds new doubts.

KEYWORDS

public sector information, re-use, public documents, public data

Translated by Wojciech Rost

